

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ - CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

Răvaș.

In slujba Neamului.

Ziarul mitropoliei gr.-catolice din Blaj, „Unirea”, publică în numărul din 6 Nov. a. c. memoriul P. S. Sale Episcopului gr.-catolic Rusu din Bala mare, adresat guvernului, în cauza „*readucerii Românilor desnaționalizați la patrimoniul național român*”.

După concepția P. S. Sale, unul din obstacolele revenirii românilor maramurășeni la patrimoniul nostru național, ar fi înființarea Episcopiei ortodoxe române în Maramurăș.

Noi știm și o știe toată lumea de bună credință că în Maramurăș biserica gr.-catolică a fost organul prin care s'au înstrăinat mulți fii ai neamului românesc.

Iată o dovadă: Înainte cu un sfert de veac scriitorul acestor constatări dureroase, a participat la o serată a studenților teologi dela Gherla.

Spre profunda lui decepție a constatat că viitorii luminători ai oropsitului popor român din Maramurăș vorbeau între olaltă ungurește. Tot eșa preoțimea și cei dela episcopia gr.-catolică în frunte cu Episcopul unde corespondența se făcea în ungurește, erau porniți pe panta maghiarizării.

Sufletul și inima lor erau altoite cu sentimente ungurești. O mulțime de viitori preoți și intelectuali se căsătoreau cu ungurolci romano-catolice, căci, — ziceau ei — catolicii se pot căsători între olaltă. Vă rugăm să spuneți, ce bagaj de merinde și ideal românesc duceau acei preoți în mijlocul enoriașilor? Nimic. Devenind casele lor focare de înstrăinare, sârmanul popor, nu mai avea nici o legătură cu acele case. Cunoaștem o mulțime de intelectuali unguri și chiar preoți romano-cato-

lici revizionști, ai căror părinți au fost preoți gr.-catolici. Ei spun că mamele lor fiind catolice, ei copiii, au urmat religia catolică.

Iată cauzele desnaționalizării multor români din Maramurăș. Biserica nu și-a făcut datoria: să le ocrotească limba și credința românească.

Deci este natural ca factorii cu cădere, să fie convinși că, revenirea românilor maramurășeni înstrăinați, la patrimoniul național, se poate face numai prin Biserica noastră ortodoxă națională. Căci prin viforul vremurilor apuse această Biserică ne-a păstrat: limba, unitatea de credință, simțire și ideal național. Aceasta Biserică a fost dela nașterea poporului român stâlpul de foc care a luminat conștiința noastră națională și a preparat mărețul act al unirii tuturor românilor.

În curând Biserica ortodoxă română va fi în țara lui Dragoș Vodă, farul de lumină strălucitoare, prin care va chema la sânul ei de mamă dulce, frații noștri desnaționalizați, prin interes de ordin material.

† Protopopul Fabriciu Manuilă

Luptătorii din trecutul nostru plin de zbuicium și idealism, ne părăsesc unul după altul. Prin moartea protopopului F. Manuilă, dispăre dintre noi încă o figură reprezentativă a Bisericii și Neamului nostru din Ardeal. Căci protopotiereul Mănuilă a fost un preot vrednic, un român înflăcărat, care a luat parte la toate luptele și acțiunile unde era vorbă despre interesele neamului și Bisericii sale.

Sub conducerea sa Biserica ortodoxă din

protopopiatul Lipovei și școlile noastre confessionale au făcut progrese vizibile. La inițiativa și îndemnul său s'au edificat biserici și școli confortabile. A contribuit foarte mult la renovarea radicală a monumentalei biserici din Lipova, care este una dintre cele mai frumoase biserici din patria noastră. Frumoasa casă protopopească din Lipova este legată de numele protopopului Manuilă, care cu ostenele mari s'a îngrijit de înzestrarea bisericilor și parohiilor cu sesiile necesare. Convins animator al tuturor mișcărilor culturale românești, a prezidat asociația „Astra” despărțământul Lipova ani îndelungași, înzestrându-o cu o casă pompoasă chiar în mijlocul orașului. Din cauza atitudinii sale românești guvernul maghiar i-a detras salariul dela stat.

Casa lui era un veritabil cuib de naționalism unde se adunau intelectualii din întreaga regiune. Așa se cultiva sentimentul național odinioară sub balonetele jandarmului maghiar, care nu odată stătea santinela la poarta casei în timpul războiului.

S'a născut în comuna Sâmbăteni lângă Arad în anul 1864. Liceul și studiile teologice le-a terminat în Arad. Ca băiat sărac s'a susținut mai mult din meditații. În anul 1892 este ales preot în comuna sa natală, de unde la 1911 trece ca protopop în Lipova unde i se deschide un larg teren de activitate. Este ales pe rând membru în toate corporațiile noastre bisericești: asesor consistorial, deputat sinodal, deputat în congresul național dela Sibiu și București. Apoi senator în parlamentul României Mari. În toate funcțiunile ce le ocupă prota Mănuilă dezvoltă activitate febrilă.

Înainte cu un an venerabilul protopop a început să slăbească. O boală nemiloasă s'a încuibat în corpul său, pe care l'a măcinat zi de zi, până în 11 Nov. a. c. când părintele Fabriciu Mănuilă și-a dat sufletul în mâinile Creatorului.

Rămășițele sale pământești au fost înmormântate Miercuri în 13 I. c. cu mare evlavie și profunde regrete. Prohodul a fost săvârșit de P. P. S. S. L. Lor Episcopii Vasile dela Caransebeș și Andrei dela Oradea, asistați de protopopii: Givulescu, Dr. Țucra, Cibian, Seculin și întreaga preoțime din tractul Lipovei. Siciul a fost așezat pe un catafalc mareț în monumentala biserică din Lipova. Au participat o lume imensă în frunte cu autoritățile din Timișoara și Lipova apoi mulți intelectuali cunoscuți ai defunctului din București și Ardeal. Seria panegiricilor a deschis-o P. S. Sa Arhiepiscopul Andrei Magier, care printr'o cuvântare

ce-a zguduit sufletele, a scos în evidență calitățile cu cari a fost împodobit defunctul protopop.

În numele Consiliului eparhial din Arad, a vorbit bine și cu multă duiosie părintele protopop Givulescu.

Dorantul Sever Bocu scoate în evidență meritele protopopului Mănuilă câștigate pe terenul cultural și insistă asupra muncii depusă de cel răposat la înzestrarea bisericii istorice din Lipova. În numele preoțimei din protopopiatul Lipova, își ia rămas bun dela iubitul lor protopop părintele Todan din Fibiș, care prin cuvinte pline de durere exprimă pierderea ce-o simte preoțimea când petrece la locul de odihnă pe iubitul lor părinte. Deputatul Dr. Aurel Cosma din Timișoara depune lângă sicriul decedatului, omagiile și tributul partidului liberal.

Apoi sicriul cu rămășițele regretatului protopop a fost pus pe carul mortuar și petrecut la cimitir de o mulțime de popor venit din toate comunele protopopiatului și din comuna sa natală Sâmbăteni.

La cimitir și-au luat rămas bun dela răposat preoții: rom.-catholic, reformat și rabinul. La ora 3 d. m. sicriul cu corpul răposatului protopop a fost coborât, — între regretele unanime ale asistenței, — în groapă.

Dumnezeu să-i facă parte de odihnă fericită.

Indoliata familie a dat spre publicare următorul

NECROLOG

Adânc întristata familie aduce la cunoștința rudelor și prietenilor trecerea la cele veșnice a iubitului lor

FABRICIU MANUILA

Protopopul ortodox rom. al Lipovei membru în Congresul mitropolitan, membru în Adunarea Eparhiei Aradului, Consilier onorific al secției bisericești, al Consiliului Eparhial din Arad, Membru supleant în Consiliul Mitropolitan; decorat cu: Răsplata muncii pentru Biserică cl. I., Steaua României și Coroana României în grad de ofițer, fost senator întâmplată la 11 Noembrie 1935 ora 1 noaptea în etate de 71 ani.

Înmormântarea a avut loc Miercuri 13 Noembrie ora 11.

Fie-i memoria binecuvântată!

Maica Domnului și seriozitatea.

Este foarte bine cunoscut faptul, că popoarele sălbatice din Africa, nu sunt capabile de seriozitate. Misionarii o vreme îndelungată trebuie să se chinuie greu, până îi desvătă pe negrii să nu rătă încontinuu și numai după ce au devenit mai serioși, pot să înceapă cu ei munca de convertire la Hristos. Răsul în toată vremea și vânarea fără răgaz după petreceri este un simptom foarte trist nu numai în Africa, ci chiar și în Europa, pentru sufletul care nu reușește să se mențină serios, este incapabil de orice lucru. Viața dedicată numai scopurilor neserioase, trece fără nici o faptă bună și frumoasă, deaceia timpurile cari au fost cele mai petrecătoare, s'au caracterizat prin o mizerie mare și nemulțumire adâncă.

Sigur că mamele din zilele noastre cu tot dreptul se pot supăra când văd, că atât băieții, cât și fetele mor de dorul spectacolelor zilnice neavând răbdare să asculte o sfântă liturghie întreagă sau să citească o carte bună.

Tot ce poartă pecetea seriozității, fie vorbă, fie carte, fie muncă, este ceva plictisitor pentru tineret. Oh, nu are haz nimic pe lume în afară de dans, sport și cosmetică. Dacă ar fi viața omenească astfel aranjată să nu reclame seriozitate, nu ar fi nimic de zis, dar regretabil, că nu este astfel întocmită lumea aceasta, care cere chiar multă înțelepciune, muncă continuă și nenumărate jertfe și unde nu se găsec, viața rămâne acră și stearpă, pe toată durata ei.

Exercițiul din bună vreme în seriozitate, se cere mai cu seamă, dela fetele tinere, fiindcă chemarea lor este foarte serioasă și apoi ele au chemarea în primul rând să răspândească seriozitatea, care face multă bunădată și în familie și în jurul ei. Ușor de zis, dar greu de făcut. Sigur, dacă nu ai nici un sprijin. Dar noi le punem iarăși în fața fetelor noastre tinere și fără putere de voință, pe **Maica Domnului**. Este o parte din viața Maicei Domnului, adică suferința pe care va trebui să o facă fiecare fată vrea nu vrea, dar atunci de ce nu ar urma și ceialaltă parte din viața Maicei Domnului, care le învață cum trebuie învinsă suferința.

Născătoarea de Dumnezeu și-a păstrat sufletul intact, luminat și tare prin viața petrecută vecinic în atmosfera serioasă a bisericii. Sunt suflete de fete pe cari le conturbă poate în rugăciune și concentrarea sufletească, mulți-

mea mare, dar sfânta biserică le stă deschisă pururea, când pot să-și ridice sufletul la Dumnezeu în plina liniște. În fiecare zi, fiecare fată, are nevoie de o bună porțiune de seriozitate și dacă o vrea o poate găsi în biserică. Și de aici din biserică poate câștiga, voie de muncă, gânduri serioase și voință tare.

Câte gânduri are o fată pe care nu le poate spune nimănui, dar chipul Maicei Domnului le poate șopti pe toate, ca să dobândească liniștea și încrederea în sine însuși.

Ce lupte grele trebuie să deie o fată pentru sufletul ei gingaș cu părinții și cu ceilalți oameni, fără nici un ajutor din afară, numai cu ajutorul Maicei Domnului, care îi vede în suflet. Acea ce face pe o fată ideal de frumoasă, este inima ei nobilă, care îi transpusă prin ochi și toată înfățișarea. Uitați la chipul Maicei Domnului. Nici un pictor din lume, nu-i dă un chip zădărit de viață, pentru că nu-l poate da, fiindcă sufletul ei preacurat și preanobil, a învins toate greutățile și răutățile din lume. Și toate femeile din lumea aceasta cari au urmat-o cu faptele se bucură de o înfățișare senină, nobilă și fericită.

Sufletul serios și mare al Maicei Domnului să-l imite fetele noastre oricât le-ar tenta bunul neserios al lumii, pentru că poteca seriozității duce la o țintă și cealaltă a neseriozității, duce la altă țintă. Pe cea dintâi ajung fetele la o viață rodnică de fapte bune, cari place și lui Dumnezeu și oamenilor, iar pe cea de a doua merg puțin timp strălucind și apoi ofelindu-se definitiv, spre supărarea oamenilor și mai mult spre supărarea lui Dumnezeu.

Elena Dr. Cioroianu
protopopeasă.

+ Preot Ștefan Leucuția

S'a stins încet ca o luminare ce arde și se mistuește ca să lumineze celor din jur! S'a dus dintre noi, blândul păstor al Șimandului, preotul Ștefan Leucuția, care a fost un umilit slujitor al altarului, un părinte adevărat pentru comuna sa, un povățuitor bun un caracter sobru, și un om de inimă. Noi cei cari îl supraviețuim, l-am admirat pentru bunătațea inimii cu care a cucerit pe toți câți l-au în-

tâlnit. L-am stimat pentru statornicia în cuvântul dat, și pentru statornicia în programul de luptă a bisericii. Și l-am urmat în curățenia gândurilor sale, cu folos totdeauna pentru greaua misiune a slujitorilor sfințelor allare.

Născut dintr'o veche familie din Șimand și-a început activitatea în viață ca învățător confesional în Pilul-mare. Aici se căsătorește cu Ersilia Rațiu, fiică de preot și ea. Lucrează împreună și trăesc fericiți căci Dumnezeu i-a binecuvântat cu trei fii. După 20 ani de fecundă activitate dăscălească, trece în satul său natal ca preot, și aici treizeci de ani muncește cu hărnicie pentru biserică și neamul său. A încercat și grele lovituri în viață, prin pierderea fiilor săi. Și mai ales groaznica moarte a fiului său Cornel, ca martir al nașunii, i-a pricinuit amare suferințe și i-a mistuit mult din fizicul său. Toate loviturile soartei le-a îndurat însă cu nestrămutată credință în Dumnezeu.

În ziua de 9 Noiembrie, încă de pe la ora 8 jum., mulțime de credincioși, prieteni și cunoscuți, se îndreaptă spre casa celui dispărut dintre noi. Sosesc și streini din Arad și jur și chiar din mai mari depărtări. Corul studenților Academiei teologice din Arad, de sub conducerea maestrului Atanasiu Lipovan, este și el prezent. O delegație impunătoare de locuitori din Pilul-mare, în frunte cu P. C. S. Econom Stavrofor Dr. Ștefan Munteanu, profesor la Acad. teol. din Oradea-Mare, ca foști elevi ai săi, au venit să-i dea și ei ultimul tribut de cinste și dragoste. Sunt prezenți și o mulțime de intelectuali, între cari remarcăm pe Dr. Mihai Mărcuș avocat în Arad, Dimitrie Muscan, Sava Seculin cons. eparhial Arad, reprezentanți ai bisericilor gr. cat. și rom. catolice, o multime de învățători și notari și un mare număr de doamne.

Prohodul este oficiat în sf. biserică de către P. C. S. Dr. Ștefan Munteanu, P. C. Lor Protopopii Petru Marșieu și Traian Seculin, cu asistența alor 20 preoți. Biserica este arhiplină. Panegiricul îl rostește cu mult suflet păr. Protopop Petru Marșieu. Cu amănunte din viața de preot și din viața familiară, păr. protopop zugrăvește cu multă măiestrie și căldură viața răposatului.

La ora 1 convoiul mortuar străbate strada spre cimitir. Deasupra groapei păr. Stavrofor Dr. Munteanu în numele său și a credincioșilor, foști elevi ai răposatului, îi împletește din bine-simțite cuvinte, o prea frumoasă cunună de

adlo, la sfârșitul căreia, corul improvizat dintre cântăreții din Pil, îi cântă cel din urmă „în veci pomenirea lui“.

Dumnezeu să-i facă parte între cei drepți.

Preot Gr. Vermeșan.

† Preotul Vasile Ilie

În ziua de 30 Oct. a trecut la cele eterne după grele suferințe, părintele Vasile Ilie din Ficătar. Răposatul a servit cu evlavie sf. biserică din Ficătar, aproape 33 ani. A fost un bun român și înflăcărat apărător al Bisericii și neamului românesc.

Înmormântarea părintelui Vasile Ilie s'a făcut în ziua de 1 Noiembrie a. c. între regretele unanime ale credincioșilor din Ficătar cari deplâng în defunctul pe bunul lor părinte. Prohodul a fost slujit de 7 preoți. A fost parentat în mod duios de preoții Lucian Lungu și Traian Pelea.

Pe părintele Ilie, îl deplâng soția și fiul său Traian Ilie preot în Izvin. Bunul Dumnezeu să-i facă parte în corturile celor drepți.

Predică

pentru Dumineca XXVI după Rusalii.

Iubiți creștini,

De cum se desprimăverea și până toamna târziu, țăranul muncește cu drag scumpul său ogor. În arșița soarelui, și'n bătaia ploii mâinele trudite ale țărănilor, apasă coarnele plugului, și seamănă, așteptând binecuvântarea Ceresului Părinte, pentru o recoltă îmbelșugată. Și bunul nostru Tată binecuvintează munca noastră dându-ne rodirile țarinelor, pentru cari primește mulțumirile celor credincioși în schimbul nenumăratelor sale binefaceri. Durere însă că se găesc și de aceia cari nu recunosc binefacerea Cerului; de aceia cari nu se gândesc să aducă mulțumită lui Dumnezeu, ci se îngrijesc numai de satisfacerea trupurilor și a sufletelor lor necredincioase. Despre un astfel de om cuprins de patima lăcomiei, cu inima impietrită de necredință, ne vorbește și glasul dulce al Sfintei Evanghelii de azi! Unui om bogat i-a rodit țarina, și el în fața belșugului pe care Dumnezeu i-l-a hărăzit, în loc să aducă mulțumiri lui Dumnezeu, în loc ca să întrebuițeze și să împăr-

tească aceste daruri prin cari Dumnezeu l'a făcut fericit, el zice în inima sa: „Voi aduna comorile mele, sparge-voi hambarele, și mai mari le voi face, și voi zice sufletului meu: Suflete ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani, odihnește-te, mănâncă, bea, și te veselește!“ Și Dumnezeu cu drept cuvânt îi răspunde: Nebune, în această noapte îți voi cere sufletul tău, și atunci toate câte le-ai strâns, cui vor rămânea?“ Iată cum Dumnezeu pedepsește pe aceia cari urmăresc numai fericirea trupului lor pe acest pământ prin avuții trecătoare, iar în Dumnezeu nu se îmbogățesc! Și astăzi goana după avuție este mai aprigă ca oricând. Și astăzi mulți se îngrijesc numai de trupurile lor împodobindu-le cu diferite străluciri, fără a se gândi să-și îmbogățesc sufletele cu mărgăritarele faptelor bune cari vor străluci în fața Tronului Ceresc! Aceștia Evanghelia sfântă le pune în față pilda bogatului lacom spre a-i păzi de pedepsele muncii veșnice. E o mare greșală credința, că numai în avuții se găsește fericirea. De multe ori în coliba sărăcăcioasă a unui sărman, găsim mai multă fericire, veselie, mulțumire și bucurie.

A trăit dragilor mei în Egipt, cu sute de ani înainte un lucrător în piatră sărac dar cu frica lui Dumnezeu, cu numele Eulogiu. Și a venit într-o zi la acest cinstit muncitor vestitul pustnic Antonie. Doria să l vază pe Eulogiu, pentru că a auzit lucruri bune despre el, și mai ales despre inima sa bună. Pustnicul a intrat în casa pietrarului și nespuse de mare l-a fost bucuria când s'a putut încredința și cu ochii că cele auzite sunt adevărate. Și doar atâta a zis Antonie în gândul său: „Doamne, atâția oameni au averi, și nu știu ce să înceapă cu ele. Ce bine ar fi când un om ca acesta ar avea bogățiile altora cât de înțelept și cu rânduială ar ști să le întrebuințeze.

Dorința pustnicului a fost ca și o rugăciune, căci Dumnezeu i-a împlinit-o. Sărmanul Eulogiu s'a făcut ca prin minune bogat. Pe când săpa ca de obicei să-și găsească piatra de care avea nevoie, a dat peste o comoară ascunsă în pământ. Și pietrarul sărac și umilit de până atunci, a părăsit locurile pustii, s'a dus la Constantinopol să trăiască ca boerii mari. Și-a cumpărat casă, cai, trăsuri frumoase, ba a ajuns cu banii să fie și ofițer al gărzii împăratului. Cu un cuvânt cucernicul Eulogiu a început o altă viață, petrecându-și sănătatea în plăceri și desfrâu. Nu a mai rămas nimic în inima sa din însușirile sale frumoase, de altă dată. Acum bogatul Eulogiu privea cu scârbă la un cerșitor, care i-ar fi cerut milă. Dar iată

că Antonie a auzit de norocul lui Eulogiu și a venit la dânsul. Ce a văzut însă? În loc de om blând și îndurat de altădată, găsește pe un om fără inimă, care nici nu voia să-l primească. Iar pentru că a îndrăsnit Antonie să-l mustre, l-a gonit dela palatul său. Cu lacrimi în ochi s'a rugat atunci Antonie ca Dumnezeu să îndrepteze ceea ce s'a rugat el, ca să facă pe Eulogiu bogat. Și Dumnezeu i-a împlinit dorința. Schimbându-se stăpânitorii țării Eulogiu a trebuit să părăsească țara, căutându-și adăpost departe de țară, și ajungând sărac ca mai înainte, tot pe locul unde și-a câștigat pâinea de toate zilele și mai înainte. Abia aici și-a dat el seama de primejdia în care l'au aruncat averile lumești pe cari nu a înțeles să le stăpânească. Abia aici a văzut el cât de departe a fost de calea mântuirii, pe care acum Dumnezeu l'a învrednicit s'o apuce iarăși.¹⁾ Aceasta este iubiților mei, istoria tuturor acelor pe cari lăcomia și necredința îi stăpânește. Din această minunată istorioară să învățăm prea iubiții mei, a folosi averile noastre în așa fel, ca prin ele să nu păcătuiam ca și bogatul din Sf. Evanghelie, ci prin ele să ne câștigăm averi sufletești neperitoare, pentru fericirea noastră în viața viitoare care este veșnică. Amin!

Pr. Horia Vișoiu

Stințirea bisericeii din Zeldiș.

Pe o vale încântătoare, ce isvorește din creerii munților Zărând, e situată comuna Zeldiș. Locuitorii acestei comuni până mai anti trecuți, trăiau partea cea mai mare, ca muncitorii la fabrica de ciment din Gurahonț; sau erau întrebuințați la exploatarea lemnului în pădurile diferitelor societăți forestiere. Azi acestea izvoare de câștig au încetat pentru ei, din cauza demolării fabricii și epuizării pădurilor din împrejurimi. Au fost în fine nevoiți să se reîntoarcă iar la patriarhala lor ocupație, creșterea vitelor și pomicultura. Cu toate acestea sufletul lor a rămas curat românesc și ortodox plăsmuit de Protopopul de pie memorie Traian Mager și gînerile său vrednic urmaș Const. Lazar actualul Protopop și paroh.

În aceste vremuri de criză economică și morală, zeldișenii, cu enorme sacrificii materiale, în raport cu starea lor, reușesc să înfrumusețeze radical Sf. biserică, transformându-o într'un adevărat lăcaș de reculegere sufletească.

¹⁾ Scherer Bibl. Preot. Lex II. p. 98.

Duminecă în 3 Nov. a. c. pe o zi frumoasă de toamnă cu cerul senin s'a săvârșit actul sfințirii bisericii de aci de către P. C. Protopop Const. Lazar încunjurat de preoții: Popoviciu, Miclean, Popa, Chichernea și diacnul Nicoară în prezența unui număr imens de credincioși din loc și jur.

La priceasnă Pr. Protopop — parohul locului — într'o predică bineștițată arată că a primit binecuvântarea I. P. S. S. Mitropolitului Nicolae de a sfinți biserica sa nou renovată, prezintă rolul bisericii creștine în opera mântuirii sufletești, mulțumește colaboratorilor săi, apoi printr'o rugăciune mișcătoare imploră ajutor ceresc și pavază credincioșilor de aci.

Se ridică apoi parastase pentru sănătatea enoriașilor, se împarte anafora și se stropesc cu apă sfințită cei prezenți.

După serviciul divin din Sf. biserică s'a aranjat o masă creștinească la școala primară din loc. La masă a tostat Pr. Protopop C. Lazar pentru M. S. Regele și pentru I. P. S. S. Mitropolitul Nicolae. Dl. Dr. T. Băbuța medic și deputat eparhial pentru P. C. Protopop C. Lazar și Dl. Inv. Savu Dorca, exponentii comunei Zeldiș. Dl. Dr. Alex. Șoic pentru solidaritatea națională. Intre timp sub cerul liber în curtea școlii se încinsese un mare ospăț în forma agapelor din timpul creștinismului primar. Când ospățul era în tolu Pr. Protopop prin cuvinte alese mulțumește tuturor credincioșilor pentru concursul dat și roagă pe Dumnezeu să răsplătească ostenele tuturor cu dar de sus. La aceasta frunzașul țăran Goriteu Vasile prin cuvinte potrivite mulțumește Pr. Protopop și tuturor oaspeților cari prin prezența lor au ridicat nimbul sărbării de azi.

Șirul toastelor îl încheie Dl. Dr. T. Băbuța care se adresează țăranilor îndemnându-i să urmeze povețele și să păstreze la inimă învățăturile regretatului mare luptător naționalist care a fost Protopopul Traian Măger. Să asculte sfaturile celea bune ale actualului păstor sufletesc.

La aceasta sărbare rară din viața satelor, au luat parte o mulțime de intelectuali: Dnii Dr. T. Băbuța, medic Dr. Aurel Oarcea, avocat., Petre Ugliș senator. Dr. Al. Șoic jurist. Notarul Neța S. Notarul Bucurescu. Perceptorul Marta. Ing. Șoica. Șeful gării Popescu. Adm. ferm. Truța. Impiegatul Coțoiu. Invățătorii: Jimon Crăciunescu și Bitangu. Apoi D-nele Ugliș, Popescu, Miclean, Chichernea și Coțoiu. Răspunsurile liturgice au fost executate de corul Dlui Inv. Savu Dorca precum și diferite cântări la masă.

După agapă credincioșii s'au împrăștiat pela casele lor veseli că au putut contribui cu ceva la împodobirea sfintei biserici. Laudă și cinste se cuvine Pr. Protopop C. Lazar pentru osteneala depusă în lucrul Domnului.

Dr. R. Popa

Răbdarea.

Știu bine, că e mai ușor a vorbi despre răbdare, sau a îndemna la răbdare, decât a practica însuși răbdarea, însă totuși răbdarea rămâne o virtute dintre cele mai alese. Aceasta cu atât mai vârtos, cu cât totul, ce e frumos și măreț pe pământ, s'a creat numai cu ajutorul ei! *Fără răbdare nimic nu succede.* Întrebați vă rog pe un muncitor de rând, sau pe un savant, sau întrebați pe omul de sport, sau pe un țăran simplu, ori pe conducătorul de fabrică sau pe ori-și cine și-o să vedeți, că răspunsul va fi același. Ori-ce comunitate, sau societate, fără ea nu e cu puțință. La toate întreprinderile se recere răbdare și încă multă și totuși noi oamenii o pierdem atât de iute și ușor. Natural, că atât timp, cât ne merge bine în viață și toate ne merg după dorința noastră, e ușor a avea răbdare, a aștepta și a fi pe pace, îndată însă ce se schimbă împrejurările și mai vârtos când ne nepădesc lovituri grele de soarte, în cazuri de advezități și decepțiuni, în vremurile de neajunsuri și amărăciuni, ei atunci iute și de grab se găte cu răbdarea noastră, atunci foarte puțină răbdare se mai găsește între oameni.

Răbdarea e un dar cu adevărat ceresc. „*Luați aminte*“ — zice Sf. Scriptură, — *că credința noastră, întrucât e dreaptă, — aduce răbdare; dar răbdarea trebuie să rămână tare și neclătinată până la urmă.*“ Da, credința și răbdarea sunt strâns unite între sine. Credința, singură produce aceea răbdare, care durează mereu până la fine. Numai cel ce are credința, că toată viața noastră este dela Dumnezeu, și care cu viața lui proprie e așa zicând înrădăcinat în Dumnezeu, numai acela privește liniștit și vesel în calea viitorului. Vie ori și ce, el știe, cumcă Dumnezeu stă în capul tuturor lucrurilor! Opera Sa e întotdeauna milostivirea! Răbdarea este deci perseverarea liniștită până la capăt, este supunerea de bună voe și fără murmur înaintea voinței nestrămutate și Preaînalte alui Dumnezeu.

Deci să fim cu răbdare față de toate orânduelile cerești! Dacă trimite Dumnezeu nă-

cazuri și suferințe asupra noastră să știm, că El în îndurarea și bunătatea Sa nemărginită le va preface iarăși în har, bucurie și îndestulare. Vremurile de restriște sunt vremuri de cercare, dar și de binecuvântare pentru noi, dacă am învățat să împreunăm mâinile rugându-ne și zicând: Doamne fie voia Ta! Dar atunci arătați-vă răbdarea și la convenirea noastră zilnică cu semenii voștri! Arătați aceasta nu mereu prin injurături, lărmuiri și judecări, ci dovedindu-vă între toate împrejurările de creștini buni și adevărați cu dragoste și răbdare față de deapropoapele vostru. Unul să poarte sarcina celuilalt, căci și voi aveți slăbiciuni pe cari le supoartă alții pentru voi. Înainte de toate însă lăsați-ne în direcția și în chemarea noastră și în ori-ce stare ne vom afla, ca să ne împlinim datorința cu credință și să ne păstrăm răbdarea!

Dacă Dumnezeu în vremuri grele ne impune îndatoriri mari și aspre, nu o face ca noi să murmurăm și să ne pierdem răbdarea, ci pentru ca să ne apucăm cu toată voia de lucru și să împlinim voința Lui Preasfântă. Părăsiți grijurile neîntemeiate, fiți cu răbdare și întăriți inimile voastre prin cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune! Din cuvântul lui Dumnezeu și de pe crucea lui Christos curge neîncetat putere nouă spre voi. Dela cruce învățați, că ce înseamnă a fi cu răbdare, iar rugăciunea e vorbirea sufletului nostru cu Dumnezeu; aceasta ne întărește credința că vom rămânea statornici până la fine și că astfel vom dobândi fericirea vremelnică și vecinică.

Tradus din „Tem. Zeitung“ din 27 Oct. 1935

de către:

Nicolae Fizeșianu
protopop mil. ort. rom.
în retr.

Cărți și reviste.

Convertirea creștină de preotul Ilarion V. Felea. Cine citește temeinica lucrare a părintelui Felea din Arad, va găsi într-ânsa o entuziastă apologie a operei de mântuire, săvârșită de Hristos și învățaceii săi.

Intr'un stil concis și o limbă atrăgătoare, autorul recomandă obștel românești să se înapoieze la perceptele sf. bisericii ortodoxe. Cartea părintelui Felea se recomandă singură. Are 100 pagini, costă 60 lei.

Isbăvire prin Biserica lui Hristos, de preotul Ioan Alexandrescu. În biblioteca Popasuri duhovnicești, ce apare la Sibiu, sub înalta conducere a I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae, părintele Alexandre-

scu a pus o nouă carte folositoare, care se cuvine să fie hrană sufletească pentru sufletele însetate după cuvântul Domnului. Broșura are 8 capitole. Se extinde pe 40 pagini și costă 8 lei.

Icoane de căință, de preotul A. Nanu. Tot în biblioteca „Popasuri duhovnicești“ dela Sibiu, a apărut broșura cu titlul de mai sus, scrisă cu mult suflet de părintele profesor dela Sibiu A. Nanu.

În broșură sunt tratate următoarele subiecte: Ucenicul Samarineanului. Samarineanca. Vartimei. Hananiana. Zacheu. Gârbova. Tinărul bogat. Una din cinci. Cartea are 70 de pagini, costă 14 lei.

Biruința Crucii, tot de părintele A. Nanu are următoarele capitole: Năpastă și Mântuire. Trufie și Smerenie. Are 46 pagini. Prețul 10 lei.

Restaurarea episcopiei Timișorii, de preotul Gh. Cotoșman. Părintele Cotoșman dela Jimboia este un harnic cercetător al trecutului nostru religios. În lucrarea ce poartă titlul de mai sus, autorul arată iscusință în așezarea materialului și înmănuarea condelului. Cartea conține articolele apărute în vara anului curent în „Biserica și Școala“, referitor la restaurarea episcopiei ort. rom. de Timișoara.

Comuna și bisericile din Cenadul mare este o altă lucrare a părintelui Cotoșman. Cartea are o prefață scrisă de profesorul universitar Dr. Nicolae Popescu în care se laudă râvna autorului de-a scoate la iveală din bezna trecutului faptele vrednice de re-marcate ale înaintașilor noștri.

Comuna și bisericile din Nerău. Monografia comunei ortodoxe Nerău din Banat scrisă cu iscusință tot de părintele Cotoșman. Măgaloasa muncă a autorului este apreciată prin cuvinte frumoase ale I. P. Sale Mitropolitul Ardealului.

A apărut „Luceafărul“ Nr. 10, revistă culturală, literară și artistică. Apare în Timișoara sub redactarea distinsului scriitor Dr. Aurel Cosma, deputat. Are un conținut bogat scris de cel mai talentați mănuitori ai condelului, cu preferință bănățeni.

Fântâna Darurilor revistă de cultură creștină. Apare în București, sub redacția neobositului preot Toma Chiricuță Nr. 8-9 pe lunile Oct. — Noembrie are următorul cuprins.

Funția Ortodoxiei	Pr. T. Chiricuță
Ora din urmă...	Const. Goran
Despre Francmasonerie	Dr. Vasile Gheorghiu
În memoriam	Dinu Soare
Necredincioșii	Prof. D. Theodosiu
Un vis	Cridim
Neputințele avânturi ale rațiunii omenești	Pr. Butnariu
Glasul Mamei	V. Flueraș
Flori creștine	Al. Lascarov-Moldovanu
Reculegerile pustnicului Ieronim	D. Nanu
Unor pelerini cari n'au văzut nimic	I. Gr. Opișan
Chemare la apostolat	Păr. Const. Sârbu
Biruința Dragostei	Magdalena Andricu

INFORMAȚIUNI

Sfințiri de biserici. Dela războiu încoaci, Biserica ortodoxă din Ardeal, descătușată de sub opresiunea dușmanilor, se ridică și fortifică în mod vertijinos. Pompoasele biserici ce se edifică sunt tot atâtea cetățui nebiruite a României, de unde se vor răspândi valuri de lumină și dragoste de neam.

Duminecă în 3 Nov. a. c., I. P. S. Sa Mitropolitul Ardealului a sfințit și predat destinației sale, frumoasa biserică din Simeria. Acest locaș de închinare va fi izvorul de viață sufletească și credință românească al slușbașilor și muncitorilor din Simeria, care este un centru pe unde se bifurcă drumurile de fer.

Sfințirea bisericii din Turda. După sfințirea bisericilor impozante din Mediaș, Huedin, Târgul-Mureș, a urmat în 3 Nov. a. c., sfințirea măreței biserici din Turda, care învederează dragostea fecundă a poporului nostru față de legea strămoșească. În Turda unde ortodoxia românească a fost umilită de catolicismul unguresc și frații unieși, biserica ortodoxă intră cu forțe nebănuite. Sfințirea măreței catedrale a fost slugită de P. S. Sa Episcopul Triteanu, fiut acestei eparhii, cu mare asistență de preoți și în prezența celor mai de seamă intelectuali din Ardeal. Părintele protopop al orașului Turda, având merite neperitoare la edificarea acestei pompoase biserici, a fost ridicat de P. S. Sa Episcopul Ivan dela Cluj, la rangul de Iconom-stavrofor.

Protopopul Lugojului. După o vacanță îndelungată, scaunul protopopesc al Lugojului a fost îndeplinit cu persoana vrednicului preot din acest centru ortodox Dr. A. Mihăescu.

Noul protopop a fost hirotosit de P. S. Sa Episcopul Lazarescu în biserica din Lugoj, în cadrul unor serbări pline de evlavie și entuziasm.

Episcopia ortodoxă dela Oradea. Un iezuit ce poartă numele veritabil de Dejeu, se căznește, în revista unită „Vestitorul” No. 21 din Oradea, să documenteze că la Oradea n'a existat nici când episcopie ortodoxă. Bravo Domnule Dejeu! Dăi înainte. Prin strălucitele Diale dovezi, sigur vei ajunge la concluzia, că până la descălecarea unașiei în Oradea, n'a

existat în Bihor și Oradea picior de român. Iți anticipăm felicitările noastre, căci Academia ungurească se va grăbi să te înșirue între cei mai de seamă membri ai săi.

Nr 7353/1935

Ordin circular

Prin aceasta dispunem, ca cu ocazia aniversării zilei de 1 Dec. 1918 data proclamării unirii Ardealului cu Patria Mamă să se officieze în toate bisericile, după serviciul sfintei liturghii, un Te-Deum cu o predică despre însemnătatea zilei în istoria neamului nostru.

Arad, 12 Noemvrie 1935.

*Consillul Eparhial ort. român
Arad.*

Oficiul Parohial ort rom. Liauț

Nr 55/1935.

Publicație de licitație.

Parohia ort. rom. din Liauț, în baza aprobării Vener. Consillu Eparhial Arad No. 5625/1935 publică din nou spre cunoștință generală că în ziua de 24 Noemvrie 1935 la ora 11 a. m. vinde spre exploatare pădurea bisericelei ort. rom. din Liauț.

Licitația se va ținea la școala Primară din Liauț.

Ofertele se vor înainta în scris Oficiului Parohial din Liauț până la 23 Noembrie 1935 la oara 6 seara.

În ziua de 24 Noembrie după terminarea cu ofertele se va continua zânzarea prin licitație verbală.

Prețul de strigare este 30 Lei de un metru lemne de foc.

Toate condițiunile apciale de vânzare, exploatare și plată se pot vedea în oarele officioase la Parohia din Liauț și la Ocolul Silvic din Baia de Criș.

Liauț, la 3 Noemvrie 1935.

IOAN LEUCEAN
Preot preș. cons. paroh.

